

HALADÁS

(VASUTI FOLYÓIRAT.)

VASUTI SZAK- ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP

A MISKOLCZI MAV. ALTISZTI-KÖR HIVATALOS KÖZLÖNYE.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS :

BANOVITS LÁSZLÓ, segéd-titkár.

Előfizetési ára:

Egész évre 8 korona
Fél évre 4 korona
Negyed évre 2 korona

Szerkesztőség:

Miskolcz, Szemere-utca 26. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Balesetbiztosítással:

Egész évre 14.— kor.
Fél évre 7.— kor.
Negyed évre 3-50 kor.

A balesetbiztosítás (18-tól 60 éves korig) a „Nemzeti balesetbiztosító részv. társ.”-nál 3000 koronára halál esetre és 3000 koronára állandó munka-képtelenség esetére szól.

A szeretet ünnepe.

Miskolcz, 1904. december 24.

A betlehemi csillag fényénél a napkeleti bölcsek, szívükben égi vágyódással eltelve, igyekeztek a jászolbölcső felé, a melyben a nyomoruság rongyaiban, jámbor háziállatok társaságában feküdt a ma született Megváltó. A képzelhető legegyszerűbb történet ez, amely egyttal minden magasztos eszme születésének története.

A végső romlás örvénye előtt állt az emberiség, midőn a betlehemi mezőkön az angyali szózat felhangzott: „Dicsőség a magas mennyekben Istennek, a földön békesség és az emberekhez jóakarát!” „Sötétség borította a földet és homályosság a népeket.” Porban vergődött a lélek, melynek fejlődését gátolta a vakhit és babona, amelyeken — mint a nap a földön kuszó ködön — áttörni nem birt. Hamvadozott a szív boldogításra hivatott eszményeivel, érzelmeinek végtelenül változatos világával. Az önzés, mely már csirájában elfojt minden magasabb eszményt — virágzása korát élte. Az élvezethajhászás százféle neme megvesztegette még azt a gyenge erkölcsi érzést is, ami a nemesebb lelkek szívében itt-ott épen maradt.

És ime a tudatlanság s az erkölcsi romlottság éjszakájában felragyog a betlehemi csillag és fénye világosságot gyújt az elmékben, hogy eloszlassa a vakhit borulatát; lehat a szívek mélyébe, hogy lángra szítsa az erények hamvadozó szikráit. Melegére felérez a kebel, mintha tavasz-mosolyogna fel a jégmezőkön ezer virággal himzett szőnyegével.

A szeretetnek csodás ereje fokozatosan változtatta át a társadalmi élet arculatát. Ez volt az a megújító vér, a mely az erkölcsi világrendet dermedtségéből életre keltette. Ez volt az a jótevő angyal, a mely a tudomány és

művészet tespedő Bethesdáját éltetőleg felzavarta.

És ez a világot átölelő szeretet, a melyet Krisztus életében, mintegy hű tükörben felmutatott s megváltói halálával megpecsételt, mily kiaknázhatatlan kincses bányája lett a lánglelkek csodás alkotásainak. Hány költő lantjának felajzott hurjait készítette bűbajos dalra, mint az alkonyi szellő Memnom szobrát. Hány festőművész teremtő képzeletét ihlette elragadó művek alkotására! Hány lélekbuvár fáradhatatlan elméjének nyújtott egész életére szóló anyagot a kutatásra, a tanulmányozásra.

Azok a drága eszmeöngyök, a melyekkel a mai kor önzése, mint a saját tanulmányaival kérkedik, egytől egyig megtalálhatók már Krisztus evangéliumának mélységes tengerében. Azok az emberiség nemesbitésére célzó törekvések, amelyeknek zászlója alatt a világ ma nagyot, magasztost művelt,

— bármennyire vitassa is eredetiségüket s tartson is hozzájuk just — Krisztus tudományából rég ismeretesekek.

A léleknek minden magasabb szárnyalása, a szívnek minden nemesebb lendülete a ma született Jézushoz vezet, a ki a szellemi kiskoruság alól fölszabadítá és a tökéletesedés útjára vezérelé az emberiséget.

A ma született Jézus világot ölelő szeretetének melegét csaknem kétezer év óta érezi a megvénhedett világ s mégsem tud napjainkban sem teljesen felmelegedni a menyek iránt. A ma és örömei, mulandó javak, a nemes törekvéseket csirájukban elfojtó földi érdekek foglalják el a szívét, mint hajdan a galambárosok és pénzváltók az Urnak templomát.

Eszmények tisztelete, lemondás, önmegtagadás, hűség a munkában, fáradhatatlanság a kötelességek teljesítésében; ritka erények, a melyekért kevesen lelkesednek. Azért még mindig is

TÁRCZA.

Karácsonyéli álmom.

Irta: Horkay Elemér.

A négy szépasszony sajátságos, fázékony mozdulattal bujt össze egymás mellé a kandalló előtt álló kereveten. Mint valami láthatatlan intésre, maguk alá huzzák lábaikat s mereven elgondolkozva néztek bele a kandalló vitus-tánczot járó vörhenyes lángjaiba.

Gondolkoztak S ki tudja mily nem létező, mesés tündérvilágba szállnak az ilyen ábrándozó, szép asszonyok gondolatai, hiszen nincs az ő számukra édesebb világ, mint az, melyet képzeletükben szerelmes gondolataikkal festve rózsaszínűre, oly osztatlanul bírnak, hogy abban a világban szabad folyást engednek még azoknak a gondolataiknak is, melyről Pompadour asszony azt mondotta, hogy azokat az ember még önönmagának sem vállalja meg.

Odakint lassu, pihegő, zizegő pelyhekben esett a hó s a fantasztikus jegvirágokkal borított ablakokon hirtelen valamely közeli templom harangjainak zúgó hangja hallatszott be.

A harangzúgásra, mint a megriadt őzikék, neszeltek fel az asszonyok s egy gyöngéd sőhajjal bucsuztak el édes ábrándjaik világától.

A melancholikus hajlamu Tarr Gidáné, tán még gondolatainak utolsó foszlányán mosolyogva, fordult a szoba másik sarka felé:

— Iván! Jöjjön csak ide közénk — mondta, -- hiszen elalszik ebben a felhomályban.

A szoba tulsó sarkában álló karosszékből egy feltűnően sápadt, érdekes arczu fiatalember kelt fel s közeledett az asszonyok felé. Radievics Iván volt, a fiatal, modern író, aki rövid idő előtt térve vissza külföldi tanulmányutjáról, a maga szenvedő, érdekes külseje s az ezzel szinte merő ellentétben álló fúrge, szellemes s főleg analitikus témáival s filozofáló természetével csakhamar divatos alakja lett a salonoknak s kedvence az asszonyoknak.

— Ne féljenek nagyságos asszonyaim — mondta Iván a maga dallamos, lágy hangján — nem alszom el. Az ablaktáblák jegvirágain át bámultam ki az utca bájosan szomorú képére s eszembe jutott a természet haláláról egy öreg bölcsnek a mondása. hogy ne busuljunk a halál gondolatán, mert a mint születésünk előtt nem éreztük a lét szükségét, ugy halálunk után nem érezzük annak hiányát sem.

A kis Böldyné rajongó tekintettel, szinte álmódóva nézett fel a fiatal író elegáns, karsu alakjára s aztán helyet engedve a kereveten, odahívta Ivánt:

szükség lesz ama született betlehemi kised végtelen szeretetére. Ezt a szeretetet élesszük fel szivünkben, ezzel oszlassuk a homályt, kötözzük a sebet, könnyítsük az élet nehéz keresztje alatt roskadozók terhét s így a szeretet, a mely soha el nem fogy, áldások kiapadhatatlan forrásává változik, s mint az evangéliumi kovász a három mérték lisztet, Isten országának polgárságára megérleli az emberiséget.

Az új jelzési szabályzat.

Irta: Banovits László.

(Folytatás.)

December 24.

Az új jelzési szabályzat függelékében a felügyelő hatóság által megállapítandó átmeneti időre — mely alatt az előjelzőkkel összekötött bejáratú jelzőket fel kell állítani — még fenntartott védőjelzőket és irányjelzőket (a régi jelzési utasításban bejáratú jelzők) tárgyalja.

Az idevágó szabályok teljesen megegyeznek a régi jelzési utasítás vonatkozó hatá-

rozmányával, azon kivétellel csupán, hogy az irányjelzők (bejáratú jelzők) a szabad menetet fehér világgal jelzik, zöld világgal csak akkor, ha egyuttal védőjelzők is.

Fel kell még említenünk záradékul azt is, hogy a közlekedő motoros kocsik ugyanazon jelzéseket viselik, mint a vonatok.

Ezzel befejeztük az új jelzési szabályzat összehasonlító tárgyalását s recapitulálva az egészre, azon eredményre kell ismét jutnunk, hogy ezen új szabályzat sok hasznos, praktikus és a vonatforgalom biztonságát emelő rendelkezést foglal magában és sok tekintetben felülmulja a régi jelzési utasítást.

Attekinthetőbb is annál s azonkívül a tökéletes ábrák a tanulás sikerét is nagyban fogják előmozdítani.

A beoktatás végett azonban célszerűnek vélnők, ha, a mint az a régi utasításnál is történt, az új szabályzatról is ábrás falitáblák készíttetnének, mert a szemléltető oktatást és tanulást ez lényegesen könnyebbé teszi, mint a könyv lapjainak forgatása.

Mivel a vonat köztartó jelzők és a vágányuti, valamint egyéb biztosító berendezések alkalmazása mind sűrűbbé válik, részünkről ezen berendezések alapelveit azok céljait s használatainak módját is felvettük

— Jöjjön ide közénk, Iván s meséljen nekünk valamit.

— A kis Jézuskáról, vagy egyéb ilyen karácsonyi alkalmi témáról? — kérdezte szelid mosolyal Iván s helyet foglalt az asszonyok között.

— Nem. Valami érdekesebbet. Tudja, olyan históriát, amin az ember a mi mai ábrándos hangulatunkban is elmulthat . . . valami olyan szerelmi históriát!

— Tudtam — mondta Iván — hogy visztererünk ehez az örök problémához, melynek pusztá nevével is, alig tudnak maguk betelleni. No de nem bánom, mesélek maguknak egy szerelmes históriát, melynek én magam voltam a hőse.

— Vig lesz? — kérdezték az asszonyok.

— Vig? Furesza kérdés. Hát vannak vidám szerelmi históriák is a világon? Alig hiszem, mert az igaz szerelmes pár sokkal többet szenved, semhogy vidám gondolatnak tért is tudna engedni.

Higgyek meg, hölgyeim, hogy az a szerelmi história (megjegyzem, nem az érzekek, hanem a szív szerelméről beszélek), amely vidám, vagy pláne kacagató, az sohasem volt igaz. Olyan az, mint mikor a lerchenfeldi veteránbanda keringő ütemre játsza Bethoven gyászindulóját.

— Nos nem tesz semmit, ha nem lesz is vi-

dám, mondta a melancholikus Tarr Gidáné, csak mondja el azt a históriát. S Iván, mintha gondolatai fürkészve vissza kalandoztak volna a múltba, mintegy álombaveszve, belekezdett a történetbe:

— Hosszu idő mohája, nyolcz év fedi az én történetem alakjait, melyek bár most már elmosódva élnek emlékemben, mégis néha ellenállhatatlan erővel, élesen körvonalazva lépnek gondolatim színpadára s felretolva utjokból a közelmúlt minden emlékét, maguknak követelik egész valómat.

Látom magamat, mint ideális, tizenhatéves ifjút, telve ábrándokkal, rajongással, de szivemben már csirájával annak az édes érzésnek, mely mintegy varázsütéssel, kétségbevonhatatlanul meggyőződötteti az embert arról, hogy a szivnek az anatómiai hivatásnál még egy szebb, fenségesebb célja van — a szerelem.

Aztán látom őt . . . De csitt! Valahányszor ő reá gondolok, mindig olyan sajátságos félelem fog el, hogy az ő ábrándképét valami durva kéz hirtelen szerte oszlatja, mint ahogy ő akkor egy perc alatt rombadöntötte számomra az egész világot.

Ott ismerkedtem meg vele a fővárosi szalonzaj közepette, kábító illatú, ingerlően suhogós ruhájú asszonyok között, egy „Vörös Kereszt” bálón, hova szüleim csak azért vittek el, mert

volna a szabályzatba, megemlékeztünk volna még a lassanként általánossá váló telefonos harangvonalak használatának módjáról is, s azoknak ismeretét, oktatását és tanulását minden egyes alkalmazottnak kötelességévé tettük volna, s a mennyiben az új szabályzatnak az osztrák magyar vasutakra egyetemesen érvényes volta az osztrák vonalakon alkalmazott másnemű berendezéseknél fogva azoknak az új szabályzatba magába való felvételét nem engedte volna meg, hozzákötött külön függelékben emlékeztünk volna meg azokról

Fel kell említenünk azonban e helyen azt is, hogy valamint a jelzések tekintetében egységes megállapodás tudott létrejönni, nézetünk szerint az osztrák magyar monarchia összes vasutaira nézve kötelezővé lehetett volna tenni egyes, a gyakorlatban jónak és használhatónak bizonyult berendezéseket is, a felügyelő hatóságnak tartván fenn azon jogot, hogy ha a szükség vagy czélszerűség úgy kívánná, más berendezések használatára is adhasson engedélyt.

Ez esetben ezen berendezésekről magában a szabályzat keretében is meglehetett volna emlékezni.

Az új szabályzat ugyan megemlékezik a

vonat közt tartó jelzőkről térközjelzők elnevezés alatt, felemlíti a vágányut jelzőket is, de csak magukat a jelzéseket mutató eszközöket, az általuk kifejezhető jelzéseket mondja el, de azokat összefüggésükben, az egész berendezést, annak használatát nem öleli fel, ami igen kívánatos lett volna.

Noha a jelzési szabályzat az említett berendezéseket mind felölelte volna, az összes jelzési módok azok berendezésekké foglalt mechanikai összefüggésükben egy könyvben lettek volna felölelve s egy könyvből meg tanulhatók.

Elismerjük, hogy ez csak czélszerűségi kérdés, mert a különleges berendezések külön könyvekből is megtanulhatók, de a mi nézetünk az, hogy czélszerűbb lett volna ezeket egy kötetbe összefoglalni a jelzésekkel.

Még egy látszólag kis dologról is meg kell emlékeznünk, melynek fontosságát azonban a forgalom emberei kellően méltányolni tudják.

A bajor és svájci vasutakról írott cikksorozatunkban megemlékeztünk két jelzősípval adott s általunk kiválóan fontosnak tartott jelzésről.

Ezen jelzések a vonatnak határfáikon belül

nem volt senki odabaza, akire rábízhattak volna. — Emlékszem, egyszer szinte kábultam a sok subogó ruhából kiáradó mérges illattól, szemimmel édes anyámat kerestem s ekkor láttam meg édes anyám mellett őt, akinek alakja egy pillanat alatt fogva tartotta szemeimet.

Higgyék meg, nagyságos asszonyaim, hogy bár az életben azóta számtalanszor voltam szerelmes s tán ugyanannyiszor magamra erőszakoltam s hazudtam azt az érzést kötetekre menő novellákban, de az a pillanat örökké élni fog emlékemben.

Hogy szép volt-e? Hát őszintén szólva nem tudom megmondani. Nekem a pillanat hatása alatt, mint a föld legszebb asszonya vésődött emlékembe. Annyira emlékszem, hogy sötét, fényes csillogású fekete haja klasszikus formában volt fésülve, úgy, hogy hajának aláomló tincsei szinte lehellelben csókolgatták alabástrom fehér nyakát, a keblére tűzött csokor virágainak szirmait pedig oly hullámosan mozgatta a fehér csipkebetét alatt pihegő melle, mintha minden virág szirma külön új életre kapott volna.

S egyszerre megszólalt, dallamos csengő hangon és édes anyám felé fordulva hangosan kérdezte:

— Mond édesem, ki az a karsu fiu, aki szemtelenül reánk bámul. — Egészen csinos gyerek.

Nem tudom mit beszéltek, csak azt láttam, hogy édes anyám int nekem s én nem is annyira gyermeki engedelmességből, mint inkább szívem vágyát követve közeledtem feléjük. Bemutattak. Hogy mit beszélünk az alatt a röpké negyedóra alatt, melyet megreszégült agygal előtte állva töltöttem, azt sem tudom. Azt hiszem, én nem szóltam semmit, csak mereven bámultam rá, ő pedig bizonyos jóakarattal beszélt hozzám oly dolgokról, melyek szerinte ilyen fiatal gyereket érdekelhetnek.

Tán még azt is megkérdezte, hogy milyen volt a tavalyi bizonyítványom. Mikor aztán úgy hanyagul kézesókra nyujtotta kezét s valami hetyke huszárhadnagygyal (akit én akkor borzasztóan gyűlöltem) tánczba ment, a keblére tűzött rózsák egyike leesett. Mohón nyultam utána, felkaptam s ajkamhoz szorítva, diadalmasan gyömöszöltem bele a rossz szabásu szalonkabátom zsebébe.

A szép asszony egy pillanatig kérdőleg, szinte meglepődve függesztette rám égsötét szemek tekintetét, de aztán mosolyogva, megvetően intett legezójével, mintha azt mondta volna:

— Ostoba.

Másnap az arcképét, melyet valamelyik heti lap, a többi jótékony hölgygyel együtt közölt, kivágtam s azzal a rózsával együtt állandóan a keblemen hordtam. S nem is hiszik,

történt elhelyezéseinek dokumentálására vonatkoztak.

A főjelzés jelentése „a vonat határfán belül áll.“

Ezt a zárfékező tartozik adni a messzelátás akadályozása esetén, okozza azt akár a sötétség, akár más időjárási ok, akár az állomásnak görbületben fekvése.

A másik jelzés a kérdőjelzés; ugyanis a zárfékező a fennebb elősorolt esetekben: „A vonat a határfán belül áll“ jelzést adni elmulasztotta, a forgalom szolgálattevő egy sipjelzéssel megkérdi: „Határfán belül áll a vonat?“, mire köteles a zárfékező választ adni; vagy „előre“ jelzést ad, annak jeléül, hogy határfán nincs, vagy adja megnyugtatósul „a vonat a határfán belül áll“ jelzést.

E két jelzést, mint azt a bajorok is tették, váltakozó rövid és hosszú siphangokból könnyű volna összekombinálni s hogy mennyire végtelen fontos és megnyugtató szolgálatot tennének kanyarban fekvő állomásokon éjjel, ködben, havazáskor s mindenkor, ha a messzelátás gátolva van, mennyire fokozná a forgalom biztonságát, azt egy forgalmi szolgálattevő előtt sem kell különösen hangsúlyoznom.

mennyi álmatlan éjszakát töltöm sirva, miközben annak az asszonynak a képét csókjaimmal és könnyeimmel egyaránt áztatám . . .

Aztán eszembe jut az a szép, az a fenségesen bájos téli délután, melyet azt hiszem, nem fogok egészen elfelejteni soha.

Karácsony napja volt. Kint az utcán a hidegtől pirosarczu emberek tömege hullámozott, kiknek zizegve hullottak a hópihéek a nyakukba. Az egész táj olyan tündérregébe illően szép volt, a maga haldokló, mély albinó pillantásával.

S én bent ültem a szép asszony buoirjában a kandalló előtt s hallgatva néztem „öt“, ki meliettem a himző asztalka fölé hajolva, még néhány öltést tett egy karácsonyra készülő kézimunkán.

Nem tudom, honnan vettem a bátorságot, nem tudom, hogy kábult agyamnak mely gondolata sugallta, de annyi bizonyos, hogy láztól remegve ugrottam fel ülőhelyemről s hirtelen átkapva derekát, odatapasztottam ajkaimat esikpengyolája alól kikandikáló vállára.

A szép asszony dühösen sikoltott fel s szabadulni igyekezett karjaim közül, de már hónapok óta visszafójtott s magambazárt érzelmeim oly viharos erővel törtek ki, hogy tizenhat évem daczára is — éreztem — mesés erőt fejtettem ki. Végre valami csodás revelációban

A két jelzés még most is könnyen beilleszthető volna a szabályzatba.

Midőn az új szabályzattól e lapok hasábjain elbucszunk, azt kívánjuk a végrehajtó szolgálatnál alkalmazott összes kartársainknak, hogy ezen új szabályzatot úgy tanulják meg s annak úgy lássák hasznát, hogy sohasem gyűljön meg a bajuk a baleset vizsgálóval.

(Vége.)

Elítélt vasutasok.

— A Kuria ítélete. —

December 24.

Április havában, a midőn a táviró meghozta a hirt, hogy a vasutasok nagygyűlését Budapesten nem engedélyezték, a kassai vasutasok nagy része szintén megtagadta a szolgálatot és a munka helyett a sztrájk-tanyára vonultak.

A sztrájk lezajlása után a kassai törvényszék *Pafkovics* Dusán állomási felügyelőt 3 havi fogházra, *Lichtenstein* Ármin felügyelőt, *Szabó* Sándor távirászt, *Lebanovics* Gusztáv irodaaltisztet 2-2 havi, *Gabányi* Lajos, *Mersich* Géza és *Zombory* János hivatalnokokat 1-1 havi fogházra ítélte el, hiva-

csillantak fel a szép asszony szemei s egy hirtelen gondolattal megcsókolta arczatát.

— Maga csacsi! — mondta lihegve, mikor eleresztettem Nem szégyenli magát így megijeszteni az embert. Hiszen ha szólt volna, hogy meg akar csókolni, hát nem kellett volna a vállamat csókolnia.

Valami ostoba gondolattól megkapatva, újra át akartam ölelni, de ő hevesen eltolt magától:

— Ohó kis barátom! Nem mindent egyszerre! Itt van, maga rossz fiú, fogja a karácsonyi ajándékát, aztán menjen szépen haza. — Kezembe nyomott egy kis csomagot s azzal kituszkolt az ajtón. Alig vártam, hogy haza érjek, hol mohón bontottam fel a csomagot s a másik pillanatban már zokogva borultam a pamlagra, magam körül elszórva a szépasszony ajándékát: egy csomó cukrot . . .

— Szegény Iván! — mondták részvétellel az asszonyok,

— Oh! Sohse sajnáljanak, kedves hölgyeim, szólt mosolyogva Iván, higgyék meg, nem vagyok szájalomraméltó. Az a boldog kor, melyet szerelmi ábrándjaimban töltöttem el, ez volt életem legszebb kora s a csalódás, mely akkor ért, óvatossá tett. Lehullattam akkor lelkem himporát, e pillanattól fogva megszűnt gyermek ideálimusom, szerelmes igazán nem voltam soha, de nem is csalódtam!

talos hatalommal való visszaélés vétsége miatt. Egyszersmind hivatalvesztésre is ítélték őket. Az ítélet indokolása a vádlottakat közhivatali szolgálatot teljesítő alkalmazottaknak nyilvánította.

A kassai tábla az altisztek büntetését a hivatalvesztés fentartásával 8—8 napi fogházra szállította le, Gabányi, Mersich és Zombory tisztviselőket pedig felmentette.

Az elítélt altisztek megbizásából dr. *Váronyi* Vilmos és dr. *Baracs* Marcell budapesti ügyvédek semmiségi panaszszal éltek, amelyet a napokban tárgyalt le a Kuria.

A Kuria ítélete nem lepett meg bennünket.

A semmiségi panaszok elutasítása mellett kimondotta, hogy a vasutas közhivatalnok és minthogy a vádlottak összebeszélés folytán tagadták meg a munkát, a hivatalos hatalommal való visszaélés büntetését követték el.

Szomorú karácsony virradt ezek szerint az elítélt altisztekre, a kik — *hacsak királyi kegyelmet nem kapnak* — elvesztik az intézetnél elfoglalt állásukat.

Magunk részéről a Kuria ítéletéhez csak azon megjegyzést fűzzük hozzá, hogy a vasutasok köztisztviselői állását illető jogbizonytalanság ezzel még koránt sincsen elintézve s nézetünk szerint a kérdést csakis törvényhozási uton lehet véglegesen és minden további kétséget s magyarázatot kizáró módon rendezni.

Míg ez meg nem történik, jogállásunk felől csak olyan bizonytalan homályban maradunk, mint voltunk eddig, mert a kérdés ennek a néhány áldozatnak jogerős elítélésével még nincs tisztázva.

HETI KRÓNIKA.

A kisded Jézuska, megszületett ismét,
Vigan ünnepeljük Karácsony ünnepét!
Hozzon a gyerekeknek sipot, dobot, puskát
A papának pedig nagy bankón Jézuskát,
Álljon a bu félre, tűnjék el a bánat,
Boldogság töltse meg a vasutas házat!!

Lecsendesült minden, üres az országház,
Nem törnek, nem zuznak, nem dul a honfi-láz.
Folyik már a pezsgő s zendül a zene-szó
A jelölt most kutya, de ur a szavazó!
Kezelnek most vele, herczeg avagy sakter,
Pezsgőt, trabuccót szív, valamennyi bakter!!

Egy tudós professor — az ujság azt írja, —
Anyóst hogyha vén is, szerrel megifjítja,
Ránczai eltűnnek, piros lesz mint a meggy
Szerelemre gerjed és újból férjhez megy . . .
De ez csak felmunka — bár sokan nem hiszik —
Mert kár benne, az hogy : nem *ki* — csak *el* —
[viszik!]

Eötvös Károly el van kényeztetve nagyon
Az ő védelméért sokszor kell egy vagyon!
Most is egy milliót ígértek ő neki,
Hogy egy bajban levőt ügyesen védjen ki.
De im csoda történt, rá se néz Eötvös ur . . .
Mert hát ez a védencz, nem más, mint : *Port-*
[*Artur!*]

Nagy erényhős volt ő — Sijvetonnak hívták —
Ezért a francziák csodálták, imádták.
Minisztert felképelt, s míg a pofon csattant,
Saját családjában nagy büne kipattant . . .
Ma pedig halott, kit egész Páris gyaláz,
Tetteért bűnhődött, megölte a kéj-gáz!

Haldoklik az ó év, a sirját már ássák . . .
Szemfedőjét szövik, hogy többé ne lássák!
Nyomorogtunk benne, ma sem vagyunk jobban
Drágasági pótléktól a szemünk koppan.
Sovány kosztón élünk, nincs csak — mamaliga . . .
Majd másra is telik, ha lesz — *pragmatika!*
Görög.

Karácsonyfaünnepély.

(A vasuti-telepi iskola ünnepe.)

A meghatottság könnyeit fakasztó, lélekemelő ünnepély folyt le pénteken délután 2 órakor a vasuti telepi iskolában.

Elteltek azonban az ünnepély fényes sikerétől, a sok megajándékozott apró gyermek boldogságától, mely áhítatos ének szárnyain szállott ég felé, tanügyi szempontból is jelentőségteljes volt ez a karácsonyfaünnepély, szép jele lévén annak, hogy ez az iskola, mely sok szegény vasuti alkalmazott gyermekét oktatja és menti meg a kényszerült analfabétaság szenvedéseitől, ma már megizmosodott s méltán sorakozik tanügyi intézményeink közé.

Az ünnepélyen megjelentek *Soltész* Nagy Kálmán országgyűlési képviselő, a vármegye képviselőjében dr. *Vadnay* Tibor főjegyző, továbbá *Hidvégi* Benő kir. tanfelügyelő és *Győri* Ödön. Az üzletvezetőség részéről jelen voltak *Görgey* László üzletvezető, *Sztankóczy* Mihály üzletvezetőhelyettes főfelügyelő, *Tárcazy* Ferencz és *Fürész* Sándor felügyelők, *Szotyori* Nagy Zoltán állomásfőnök és az üzletvezetőség tisztviselői karának számos tagja.

A karácsonyfaünnepélyen nagyszámu előkelő hölgyközönség is volt jelen, kiknek sorában ott láttuk: *Görgey Lászlóné, Vidats Jánosné, dr. Tarnay Gyuláné, Tárczay Ferenczné és Szotyori Nagy Zoltánné* urnóket.

A kicsinyek örömmünnepét *Hetényi Bódog* iskola igazgató üdvözlő beszéde nyitotta meg, mely után áhitatos ének kelt szárnyra, utána *Görgey László* üzletvezető megható beszédben méltatta az ünnepély jelentőségét. Bájos jelenség volt egy kis tanuló leányka: *Biró Anna*, ki egy subtilis kis üdvözlő beszédben fejezte ki a gyermekek jóltevőik iránti háláját. Majd *Sagier Ödön* tanuló szavalt egy alkalmi verset s az ünnepély műsorát egy apró, óvodás leányka: *Varga Juliska* értelmes verselése fejezte be.

Ezután a terem közepén álló hatalmas karácsonyfa köré felhalmozott ajándékokat osztották szét az örömmünnep jótékony tündérei: *Görgey Lászlóné és Vidats Jánosné*, kik a jószívű adakozók mellett méltó részt kérhetnek maguknak abból a hálatelt szivekből fakadt áldásból, mely a pompás ünnep után imaként szállt ég felé.

A miskolezi MÁV. altisztikör.

A máv. miskolczi altisztikör Sylvester-estélye.

Mint már mult számunkban jeleztük, a máv. miskolczi altisztikör f év december hó 31-én este 8 órakor Sylvester estélyt rendez, melynek programját alább közöljük:

Nyitány előadja a zenekar. Szavalat előadja *Rózsa Irénke* urhölgy. Monológ előadja ifj. *Kruppa János* ur. Ének szóló előadja *Mihály Endre* ur. Szavalat előadja *Rózsa Lenke* urhölgy. Egy kedves ember előadja *Gyürky Endre* ur. Parodia (Pesti kis lány falun) előadja *Czirják Mariska* urhölgy. Couplé előadja ifj. *Kruppa János* ur. Vig monológ előadja ifj. *Angyal József* ur. A programot társasvacsora és táncz követi. Belépő jegyek személyenként 1 kor. 60 fillérért kaphatók az estély alkalmával a kör helyiségben (Arany János-u. 25. sz.) — A t tag urakat családtagjaikkal és ismerőseikkel az

estélyre ez uton tisztelettel meghívja és felülfizetéseket köszönettel elfogad a rendezőség.

HIREK.

Pax nobis.

(H) A XX. század mostanság élő legnagyobb írójának Tolstojnak jelszava, mint a vert galamb elalélva röpköd abban az atmoszférában, amelyben az igék üstökösként világítanak csak azért, hogy a sötétség annál inkább elütő legyen a nyomában fakadó sugár után.

Pax nobis... átszellemülve, szemeit az égre feszítve rebegi az igét egy fehér arczu ember, a hatalmas, a nagy és a tömjénszag után belevág a kristálytisza levegőbe a torpédók villanása, az aknák savanyuszagu löporfüstje. És a fehér arczu embernek az arczvonásai mögül elővigyorog a démon — és lesz belőle: fehér czár.

Tolstoj és Romanow Miklós. Az egyik írja a háborut és hirdeti a békét, a másik hirdeti a békét és csinálja a háborut. A harmadikról már nem esik szó. Annak már élő glória van a neve körül. Es nagy szelleme ott lebeg a sárga tenger véres hullámai fölött. Nem fest már háborut, iszonyatosat, visszataszítót. Elesett. Verescsagin. A festőpoéta.

*

A világ másik oldalán véres karácsony, itt fehér, ott a harcz istennője pusztit, rendet vágva az embersokadalomban, itt a béke angyala hint szeretetet az emberi szivekbe.

Adjon isten, hogy megfogamzon, virág fakadjon belőle. Most, amikor egy nehéz esztendő vészterhes napjai peregnék le az uj év kapuja előtt, a béke angyala áraszson világgosságot közöttünk és fakasszon jólétet fajnokra, nemzetünkre.

Pax nobis... legyen szent, legyen fehér a mi karácsonyunk.

Lapunk összes előfizetőinek, olvasóinak és munkatársainknak boldog karácsonyi ünnepeket kívánunk!

* **A gyorsvonatok gyorsítása.** Tudvalévő dolog, hogy a Budapest—Kassa között közlekedő gyorsvonatok gyorsítása céljából az 1502. számú, déli gyorsvonat, mely a fővárosból a hírlapokat hozza, Forró-Énes álló-

máson május óta nem áll meg, mi által nem csak Forró-Encs, de Szántó, Tályá és a többi környékbéli helyiségek nagy kárt szenvednek, — ezért mint értesülünk — elhatározta a környékbéli intelligencia, hogy ezen a bajon segíteni fog és Szentimrey Gyula gibárti földbirtokos értekezletet hívott egybe, amely az ottani Takarékpénztár nagytermében, a hol megjelent a környék színe-java és elhatározták, hogy küldöttségileg kéri meg a kereskedelmi ministert, hogy a gyorsvonalat Forró-Encs állomáson továbbra is megálljon.

* **A Mav. ideiglenes szállítási bevételei** ez év november havában a különféle bevételek nélkül 19,878.400 koronát tettek ki; a tavaly novemberi bevétellel szemben ez 214.660 koronányi apadást jelent, ami az áruforgalmi bevételnél észlelhető. Az év eleje óta november hónap végéig aállítás bevételei 202,953.052 koronát tettek ki, a múlt év hasonló időszakában elért eredményhez képest kerek összegben 8 millió koronával többet, ami több mint 4%-nak felel meg.

* **Zombor apatini h. é. vasút** létesítésére adott előmunkálati engedélyt a kereskedelmi miniszter Fernbach József budapesti és özv. Dimsits Istvánné szentendrei földbirtokosoknak. Az új vasút Zombor városon keresztül Kupuszina község érintésével Apatinig vezetne.

* **Uj vasút Aradmegyében** Biró Albert és Urbán Adolf aradmegyei nagybirtokosok az Alföldi első gazdasági vasút rt. Kupa-pusztai állomásától Aradig keskenyvágányu h. é. vasutat építenek.

* **A nyiregyháza vásárosnaményi vasutat** a bizottság kifogástalannak és teljesen rendben levőnek találta és azt a nyilvános forgalomnak átadta.

* **Vasuti balóset.** Az osztrák cs. kir. államvasut jelent: A 984. sz. tehervonat, kiindulva a tarwis-pontafeli vonal Saifnitz-nevű állomásáról, az összekötő kapocs elszakadása következtében kisiklott. A vonatvezető súlyosan, az egyik kalauz könnyen megsérült. A kisiklás következtében a nizza-bécsi luxusvonalat két órát, a tegnapi este Bécsből Velence felé indult gyorsvonalat egy órát késelt. Utóbbi lekéselt a pontebai csatlakozásról.

IRODALOM.

* **A vasutasok családi naptára** már elhagyta a sajtót s a kiadóhivatal az összes előfizetőknek megküldötte. A terjedelmes és a szokott esinos kiállítású naptár az idén is igen kapós volt, mert közel 5000 példány fogyott el belőle. A szokott naptári részek, hasznos tudnivalókon, adomákon és vásárjegyzéken kívül a következő sikerült közlemények vannak a naptárban: Ilonka (elbeszélés) Oláh Gábornétól. Ablakod alatt (vers) Herczeg Jenőtől. Musette (elbeszélés) Horkay Elemértől. Tavasz, nyár, ősz (vers) dr. Fodor Mórtól. A kenyérmezei hős (elbeszélés) Putnoki Bélától. Efrájim vétke (vers) Szigeti Jakabtól. A szabadsághős (humoros) elbeszélés) Irentruh-tól. Téli dal (vers) Kosztolányiné Halasy Teklától. Marianne (modern történet) Szüts Jenőtől. Álom és való (humoreszk) Görög-től. Gondolat szilánkok, Csodás menekülés (elbeszélés) Banovits Lászlótól. A szépirodalmi dolgozaton kívül kiemeljük még az év főbb eseményeinek sikerült képekkel tarkított érdekes leírását. A naptár ára 60 fillér.

* **Ingyen ujság** Már ilyen is van s ezzel az egy dologgal igazán megelőztük Amerikát. Ugy áll a dolog, hogy aki bármelyik napilapra az „Érdekes Könyvtár” kiadóhivatalához küldi a rendes előfizetési összeget, az csakugy megkapja az illető napilapot, mint azelőtt, mikor direkt fizetett elő, — ezenkívül azonban teljesen ingyen bérmentve kapja az „Érdekes Könyvtár” könyvalaku szépirodalmi folyóiratot is, annak „Rejtvény-világ” című állandó ingyenes mellékletével együtt, melynek minden egyes megfajtója, kivétel nélkül, könyvjutalmat nyer. Minden tudakozódás, vagy pénzküldemény az „Érdekes Könyvtár” kiadóhivatalába (Budapest, V., Kálmán-utca 2.) küldendő.

* **Horkay Elemér könyve.** Lapunk kitűnő tollu munkatársától a jövő év elején egy új kötet fog megjelenni. — A könyv címe *Professzor ur Amor* lesz és egy érdekesen megírt modern regényt fog tartalmazni s ára 2 koronában van megszabva — Miután Horkay Elemér a miskolci üzletvezetőség alkalmazottja, akinek szépirodalmi munkássága egyáltalán nem szorul dicséretre, a megjelenő könyvet melegen ajánljuk olvasóink figyelmébe. Megrendelhető a szerzőnél Miskolcra, hová az előfizetési pénzek az üzletvezetőség I. osztályába küldendők.

— Valóban nem is gyantom.

— Haha, ön szerencsés ember! Hangversenyen fog játszani. Igen. Hiába néz rám olyan csodálkozva. Az isteni Luciának három piéces-éhez fogja a kísértetet nyújtani. Még van annyi ideje, hogy lejártsz hasza néhányszor a hangverseny előtt. Különben is könnyű, olasz dalocskák s önnök, ki gyakorlatban van a zongorának, hamar fog menni a dolog. Olivéren pillanatot kezdett bele az egész teste.

— Ön csodálkozik rajta, hogy miként jut minden protekció nélkül ilyen váratlan meglepetéshez. Nos, hát egyszerű a dolog. A műkedvelő Tamás ur, aki jobban tud udvarolni, mint zongorázni, alig tíz percczel ezelőtt almaevés közben megvágta az ujját. Dehát úgy kell neki, miért eszik ő almát a hangverseny előtt. Mert aztán hirtelen nem tudunk mást keríteni, mint önt. Közel is lakik, művészek is készül, hát éppen jó . . .

Elhagyták a fenyő-sétányt, melyen túl kezdetét vette a pompás villák egész sorozata. A hangversenyterem ajtajánál izgatott arcú, frakkos gavalérok rohanták meg a kocsit s diadalal emelték ki belőle a mi kis művésztünket. A pazar fényű csillárok elvakították Olivért s azt hitte, hogy egyenesen a menyországba lépett, mikor széttekintett az elegáns közönségen. Kissé remegett ugyan, de boldognak érezte magát, mikor a rendező bejelentette nevét a közönség előtt s fölvezette azt a bájos olasz nőt a pódiumra. Szent csodálattal tekintett a signorinára s rajongó képzelete összehasonlításokat tett közte és falusi kápolnájuk madonnája között. Éppen olyan édes, olyan ártatlan volt . . .

van a tengerhez és én teljes életemben imádtam a tengert. Isten veled, legközelebbi levelemet Queenboroból fogom megírni.”

Elbucuszott a vörös szemtől és kísértelt a Victoriáig. Aztán a nyolcz órai vonattal elutazott Queenboroba, ahol szabadabb a levegő s nem ölik úgy egymást az emberek . . .

“Édes kis aranybogaraim!

Itt vagyok az új hazában, valamivel meszszebb tőled, mint eddig, de százszor nagyobb szerelmmel mint eddig. Egy szeretnélek látni, hogy ki se tudom mondani . . .”

Magda pedig visszairta:

“Drága kis művészem!

Nem akarok, mert nem is tudok benned kétkedni, de azért nagyon nyugtalanít a dolog. A gyanakodásnak, a félelemnek valami kísértő árnyékát érzem a lelkenem, mert azt hiszem, hogy elfordult tőlem a szíved . . . Nem, nem, ez sok volna! Csak egy pillanatra megfélelkezett magáról, de ismét helyre jön s akkor megint csak az enyém lesz. Örökre, ugy-e, örökre? . . .

Pedig a vörös hajú leánynak semmi köze sem volt a művész szívéhez. Nem, Magduska, itt nincs okod vesztélytől tartani. Ez egyszer nem érezte meg a szíveskéd. Olivér ma még a tied egyedül s talán holnap is az lesz, ha úgy akarják az istenek.

De hát hiába, az én kis skót leányom arra volt predesztinálva, hogy cserben hagyja, aki örök szerelmet esküdött neki. És ezen csodálkozni sem lehet. Az életküzdelem, a megélhetés gondja hamar kitörli a fiatal szívből a gyöngéd érzelmeket s

bizony, nem sok ideje jut az embernek szerelmi epekedésekre, ha azon kell töprengenie, hogy mit eszik holnap.

— Epen a szerenádját fejezte be Olovér s mosolygó ábrázattal írta föl rá: Op. 23. — mikor egyszerre nehékes zaj vonta magára figyelmét. Valaki futott fölfelé a lépcsőkön. Ez idegen lehet, mert a házmesterünk csoszogó vén ember, aki talán soha életében sem tudott lépcsőkön futkározni, a többi emeleti lakó meg mind otthon van. Aztán bizony, aki a negyedik emeleten lakik, annak nem nagy kedve van csak úgy fölszaladni a felhők szomszéd-ságába.

A következő pillanatban nagy robajjal benyílt az ajtaja s a beáramló léghuzam csaknem kioltotta halvány fényvel pislogó lámpáját. Kikeményített frakkos gavallér állott előtte, az arczából kikelve s ugyancsak gyorsan szedte a lélegzetet.

— Uram, ön segíteni fog rajtunk — Azonnal vegye föl a frakkját és jöjjön velem. A kocsi lenn vár.

Olivér elképedve hallgatta az izgatott fiatal ember beszédét, kiről csak úgy ömlött felé a nehéz parfümillet, hogy majd leszédítette a lábáról.

— De kérem, az égre, hát ne vegye olyan könnyen a dolgot. Gyorsan vegye föl a frakkját és siessen!

— Azt nem tehetem . . .

— És miért nem?

— Ön szerfelett kíváncsi. Hát nincsen frakkom.

— Nem baj. Itt van az enyém. Épen rá illik Vegye csak föl. — A nadrágomat is. Így ni . . .

Fogja. Hát az óralánczom? Jó lesz az is, Fogja. A ezilünderem is. No, egy kicsikét nagy, de teszünk bele papírt. Fogja . . . No, mi kell még? Semmi . . .

Olivér pillanat alatt fess gavallér lett s teljes meglégedéssel vizsgálta magát foltos, megrepedt tükrében. Aztán ünnepélyes komolysággal megállott a levetkeztetett gavallér előtt.

— Most pedig kérek magyarázatot, mert nekem eddig halvány fogalmam sincsen róla, hogy mit akar ön velem?

— Arra nincs idő. Fusson le a kocsizhoz, ott van Róbert barátom, az majd szolgál felvilágosítással. Adieu! . . . Hanem, ha elvégzik, siessen vissza, mert már most is fázom. Ej, még most is itt van? . . . Ön esodálatos módon flegmatikus ember! . . . Siessen! . . .

A kocsi csakugyan lenn várt. Már messziről egy stentori hang kiáltott felé, nem éppen barát-ságosan.

— Te vagy az, William?

— Nem.

Aztán, mikor odaért a kocsizhoz, az ismeretlen sötét alak erősen megragadta mind a két karját és formálisan belökte a kocsiba. Aztán maga is beült és a bérkocsis őrült vágatással kezdett kifelé hajtani a városból. Olivér kezdett nem jól sejteni, de azért nem akart kifejezést adni aggodalmainak. Kis vártatva megszólalt az ismeretlen.

— Talán nem is tudja, hogy mi vár önre ma? Különben mit is beszéllek máról? Egy óra mulva!

Olivér szinte hajlandó volt a halálra gondolni, olyan félelmetes megdöbbentő hangon szólt hozzá az ismeretlen.

FEJTÖRŐ.

— Lapunk olvasóitól szívesen közlünk rejtvényeket. —

Számrejtvény.

1. 7. 6. A harangról mondják.
15. 9. 17. A fiatal ellentéte.
8. 9. 6. Télen van.
19 16. 10. 9. Reggel jsszák.
18. 13. Mindennek van.
14. 3. 5. 17. Rövidített nőnev.
2. 4. 11. 12. 12. 11. Erancia szinmű
1—19. Jó kívánság.

A helyes megfejtők között sorsolást fogunk megejteni s a nyertesnek egy éven át díjtalanul fogjuk küldeni a „Haladást”.

Megfejtési határidő f. évi december hó 30. A helyes megfejtést és a sorsolás eredményét január hó 1-iki számunkban tesszük közzé.

A „Haladás” 51-ik számában közölt talány helyes megfejtése:

Altisztikör.

A sorshuzás megejtetvén, nyertes lett:

Nagy Máté.

kinek czimére a „Haladást” egy évig díjtalanul fogjuk küldeni.

M. kir. államvasutak igazgatóság
186732/904. sz.

Nyugotmagyar-osztrák vasuti kötelek.

(II pótlék kiadása a II. rész, 5. füzethez)

A nyugotmagyar-osztrák vasuti kötelekben 1904. évi szept. hó 1-től érvényes II. rész 5. díjszabási füzethez 1904. évi december hó 1-től, illetve díjfelemléseknél 1905. évi jan. hó 1-től való érvényességgel a

II. pótlék

lépett életbe.

Ezen pótlék tartalma:

1. A reexpeditóra vonatkozó határozmányok.
2. Reexpeditionalis táblázat és a
3. Külön díjszabási határozmányok módosítása.
4. Díjtételek hatályon kívül helyezése.
5. Díjtételek módosítása.
6. Új díjtételek felvétele.
7. A kilométermutató ki-gészítése és módosítása.
8. Állandó jellegű szá litási pót-határlók táblázata.
9. Helyesbítések.
10. Állomásnevek megváltoztatása.

A pótlék példányai a köteleki vasutaknál 1 koronáért lesznek megszerezhetők.

Budapest, 1904. évi november hó 4.

A magy. kir. államvasutak igazgatósága,
a részes vasutak nevében is.

(Utányomás nem díjaztatik.)

Szerkesztői üzenetek.

Ifj. G. L. Várjuk, a kutyabőr felével együtt.

La. Teljes egészben ismernünk kellene az ügyet hogy kimerítő választ adhassunk. Leveléből úgy vesszük ki, hogy a pótdók postamesteri fizetése után rovattak ki s ha azok törlése iránti panaszával elkésett akkor közvetlenül meg kell fizetni.

F. S Nincs módunkban közölni.

Több levélre jövő számunkban válaszolunk.

Kiadótulajdonos: Zsivkovics Antal

Magy. kir. államvasutak igazgatóság
226975 C I. szám.

Osztrák-magyar vasuti kötelek.

Uj II. rész 10. füz t kiadása

Az osztrák-magyar vasuti kötelekben 1905. évi január 1-től 1905. évi december 31-ig tart érvényességgel új díjszabás II. rész, 10. füzet lép életbe.

A díjszabás példányai a részes vasutak utján szerzhetők meg.

Budapest, 1904 december hóban.

A m. kir. államvasutak igazgatósága
a részes vasuti igazg. nevében is.

(Utányomás nem díjaztatik.)

Gazdák figyelmébe!

Manhattan nélkül.

Manhattanporral.

Aki sertéseit gyorsabban akarja felhizlalni, aki tehenitől és kecskőitől több és jobbminőségű tejet akar, aki erős igavonó barmokat és tüzes lovakat akar, egyszóval aki jövedelmezőbb állattenyésztést akar, az használjon

* MANHATTAN *

tápport. Használatának költsége igen csekély és dusan megtérül. 100 kg. 50 kor., 50 kg. 26 kor. Egy 5 kilós próbaküldeményt 5 kor.-ért küldünk postán és bérmentve utánvétellel, hogy a legkisebb gazda is meggyőződhessen a Manhattan por bámulatos hatásáról.

Központi főraktár: Manhattan Electropor Vállalat
Budapest, VIII. Aggteleki-utca 15.

Értesítés!

Értesítjük az érdeklődőket, hogy a

Vasuti altiszti vizsgára készülők kézikönyvét

a közm. és közlekedési m. kir. miniszter 15841/1888. sz. rendelete alapján összeállítottuk és kiadtuk. *E jelenleg valóban hézagot pótló munka*

~~~~~ **már elhagyta a sajtót!** ~~~~~

☞ **Ara 3 korona.** ☞

A. HALADÁS szerkesztősége.

Előfizetések szerkesztőségünkhöz küldendők.

Van szerencsém becses tudomására hozni, miszerint „Erzsébet“-hez címzett

gyógyszertáramat

a Vörösmarty- és Szirma uteza sarkán, (ezelőtt Gordon-uteza) megnyitottam.

Midőn kész szolgálatomat felajánlom, egyuttal legyen szabad b. figyelmét arra is felhívnom, hogy az összes vasuti alkalmazottak részére a **gyógyszerek szállítását megkaptam** és annak kiszolgáltatását gyorsan és pontosan eszközölöm s továbbá hogy nálam minden, a gyógyszerészethez tartozó különlegességek is kaphatók, ugymint:

„Szt. Antal“ köszvény és rheuma elleni folyadék. **Ara 70 fillér.**

Szt. Antal pasztillák, mindenféle gyomorhaj, felfuvódás, rossz emésztés és étvágytalanság ellen. **Ara 60 fillér.**

Tyukszemirtó „Pedin“, biztos hatású szer tyukszem és bőrkeményedés ellen, este reggel bekenni. **Ara 60 fillér.**

Erzsébet királyné gyöngyvirág arczkréme, a szeplő és májfoltokat eltávolítja, az arcz és kéznek habszerű színt ad, hatása egészen biztos. **Ara 90 fillér.** Az üres tégely 10 fillérbe visszavéttetik. Hozzá

Erzsébet gyöngyvirág szappan, ára 60 fillér.

„Peditor“ biztos szer a lábizzadás, lábszag, kipálás és ebből származó bőrbajok ellen. A test minden részére alkalmazható. **Ara 70 fillér.**

Dr. Moore fagybalzsam, a fagyos részeket este reggel bekenni, a fájdalmas viszketést megszünteti, hatása biztos. **Ara 70 fill.**

Erzsébet k. száj-essentia 20—30 csepp egy pohár vízbe cseppentve az inyhust erősíti és a fogromlást megakadályozza. A szájnak kellemes ízt kölcsönöz. **Ara 70 fill.**

Balassa cseppek, étvágytalanság ellen **Ara 70 fill.**

„Magyarhoni balzsam b. pedrő“ nagy szaktekintélyek által kitünőnek találtatott **Ara** kis doboz 30 fill., nagy doboz 45 fillér.

Erzsébet k. növény fogpora, kis doboz 50 fillér, nagy doboz egy korona.

Vidékre 2 korona megrendelésnél posta és csomagolás nem számítatik.

Mély tisztelettel vagyok alázatos szolgálója

Popovits Antal,

az „Erzsébet“ hez címzett gyógyszertár tulajdonosa.

Sürgőnyezim : Popovits gyógyszerész Miskolcz.

